

her at give Stempelfrihed fom i mange andre Tilfælde, hvor en faadan allerede er indbrømt ved Lov. De 2 første Paragrapher angaa Stempelfrihed for disse Documenter, medens der dog i § 3 er foreslaaet, at der ikke skal gives Stempelfrihed for Transport paa dem, hvilken Bestemmelse ogsaa findes i de andre Love, der indbrømme Fritagelse for Stempelplicht. I § 4 er der tillige foreslaaet en anden Begunstigelse, nemlig den, at Dyrlæger eller andre Tilsynsmænd, som det Offentlige udsender til det Sted, hvor et Kreatur er dødt af Dvægpeft, gratis skulle meddele en Attest for, at Dyret er dødt af denne Sygdom. Dersom man ikke kan faae en paalidelig Attest herfor, er det efter min Mening umuligt at have den Art Foreninger, uden at udsætte sig for de største Ulemper. I Loven af 29de December 1857 § 13 i Slutningen er det paalagt Dyrlæger, som ere beskæftigede med Foranstaltninger i Anledning af smitsomme Sygdomme blandt Hundsdyrene, uden Betaling at udstede alle de Attester og Documenter, som ere nødvendige for det Offentlige, men derimod ikke dem, der ere nødvendige for Private. Dette foreslaaer jeg imidlertid her udvidet til ogsaa at gjælde med Hensyn til Foreningens Interesser, og jeg antager, at man maa kunne indrette schematiske Papirer saaledes, at den Uleilighed, der vil være forbunden dermed for den vedkommende Bestillingsmand, vil blive høist ubetydelig, saaledes at der ikke bliver Anledning for ham til at beklage sig over den dermed forbundne Tidsspilde, idet det naturligviis forudsættes, at han er tilstede der, hvor Dyret er dødt. I Lovforslaget, som det nu er affattet, staaer der „Dyrlæger“; men dersom Dvægpeften skal faae en større Udstrækning, er det umuligt, eller idetmindste usandsynligt, at Dyrlægerne ville kunne overkomme at være tilstede paa alle de Steder, hvor noget Kreatur er dødt af Dvægpeften. Derimod vil der altid fra det Offentliges Side blive sendt en Tilsynsmænd, hvis Attest da maatte træde istedetfor Dyrlægens, og hvis Thinget tillader Forslagets Fremme, skal jeg til anden Behandling foreslaae en forandret Redaction af § 4, der gaaer ud herpaa. — Som Betingelse for disse Begunstigelser har jeg meent, at det Offentlige skal kræve,

at de ere indrettede paa en betryggende og hensigtsmæssig Maade, og dette har jeg søgt at udtrykke derved, at Foreningerne enten skal være udstrakte over en større Landstrækning — jeg har nævnt 6 Amt, der omtrent ville udgjøre $\frac{1}{3}$ af hele Riget —, eller hvis de kun omfattede et mindre Terrain, skal den Sum, hvorfor der er forsikret, være mere betydelig, end den behøvede at være, hvis Forsikringen havde en større Udstrækning, og der er her anført mindst 1 Million Rigsdaler, hvilket Tal jeg har laant fra nogle Bestemmelser, der ere tagne paa afholdte Møder, idet man der har vedtaget, at dette skal være den mindste Sum, som skal være tilveiebragt, inden man i det Hele taget indløb sig paa at indgaae en saadan gjensidig Forening. For at det nu kunde bevises, at en saadan Forening havde den Hensigtsmæssighed, som det Offentlige vilde fordr, skal det først godtgjøres for Indenrigsministeriet, at enhver Forening, der vilde nyde Godt af Loven, enten udstrakte sig over 6 Amt eller havde forsikret idetmindste for 1 Million Rigsdaler, og Indenrigsministeriet skal da udstede en Kundgjørelse om, at de og de Foreninger havde opfyldt Lovens Forpligtelser, ligesom det ogsaa er en Selvfølge, at dette maatte godtgjøres for Finansministeriet med Hensyn til Fritagelsen for Stempelafgiften. Dette er det væsentligste Indhold af dette lille Lovforslag, hvis Vedtagelse jeg troer i høi Grad vilde hjælpe til at faae Sagen bragt igang. — Med det Samme vil jeg tillade mig at udbede mig et Svar af den ærede Minister paa et Spørgsmaal, hvortil der er Anledning ved Pytringer og Beslutninger, som ere fremkomne i Møder, der ere afholdte paa forskjellige Steder i Landet. Man har i visse Egne meent, at man burde henvende sig til Regjeringen om, at den paa en Maade skal optræde som Assurandeur mod Dvægpeften. Man har villet, at Regjeringen skal indrette en Forsikringsforening, hvori Alle, der havde Dvæg at forsikre, kunde indtræde, og Nogle ere gaaede endnu videre, idet de have villet, at der skal udskrives en Skat til Erstatning for Tab ved Dvægpeft. Jeg antager ikke, at Regjeringen vil beskæftige sig med at være Assurandeur, hvilket kan udføres af Borgerne selv, og jeg